

Γνώρισα τον Γκάγκικ Αλτουιάν όταν οργάνωνα το 1999 στην Ελληνοαμερικανική Ένωση μιαν έκθεση εναντίον του βομβαρδισμού του ΝΑΤΟ στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Στην έκθεση συμμετείχαν καλλιτέχνες από την Ελλάδα, τα λοιπά Βαλκάνια, τον Καύκασο και την Αρμενία, με προεξάρχοντα τον Βλάση Κανιάρη.

Από τότε με είχε εντυπωσιάσει η σχεδιαστική του επάρκεια και τη τεχνική του γνώση τόσο στη ζωγραφική φόρμα όσο και στην πλαστική οργάνωση της γλυπτικής ύλης.

Ο Γκάγκικ Αλτουιάν διαθέτει μια στέρεη εικαστική παιδεία, ασκημένη στην πειθαρχία αλλά και την ασυμβίβαστη εργασιομανία. Επίσης διαθέτει καλλιτεχνικό ήθος, πράγμα που σημαίνει ότι δεν κάνει ούτε παραχωρήσεις, ούτε συμβιβασμούς με τη δουλειά του. Αλλά επιμένει στο κυνηγητό της τελειότητας.

Κι αυτό είναι ένα εξαιρετικό μάθημα για τους ντόπιους δημιουργούς που χάνουν συχνά χρόνο, στην ομφαλοσκόπηση και τον εγκωμιασμό της σκιάς τους.

Πιο συγκεκριμένα τώρα ο Αλτουιάν εκθέτει γλυπτά που συνδυάζουν κομψότητα και επάρκεια δομής αλλά και πίνακες που μεταλλάσσουν πλαστικά εικόνες και ιστορίες από την πατρίδα του.

Κάποια έργα διαπραγματεύονται τον μύθο της Αρπαγής της Ευρώπης, δηλαδή την αρχιτεκτονική ιστορία της ιστορίας του δυτικού κόσμου. Παράλληλα εκτίθενται κι άλλοι μύθοι, συλλογικοί ή ιδιωτικοί, πρόσωπα, παιδιά, οικογένειες, παιχνίδια, έρωτες, χωρισμοί, πάθη, συμφιλιώσεις, χρώματα ...χρώματα! εκρηκτικά, βίαια, άμεσα δουλεμένα με σπάτουλες ή πλατιά πινέλα.

Ο Γκάγκικ Αλτουιάν είναι ένας παραμυθάς που ζωγραφίζει κι ένας γλύπτης-ζωγράφος που αντιστέκεται στη μιζέρια της εποχής καταθέτοντας την πολυταξιδεμένη, βασανισμένη αλλά και άκρως αισιόδοξη τέχνη του.